

Wzorzec FCI nr 52 /27.05.2015 /PL

OGAR POLSKI

(Brachet polonais, Polnische Bracke, Polish Hound, Sabueso polaco)

Ilustracji nie należy uznawać za przedstawienie idealnego egzemplarza rasy.

Kraj pochodzenia: Polska.

Data publikacji obowiązującego standardu: 03.11.2014

Użytkowanie: Pies gończy.

Dawniej ogarów używano w Polsce do polowania głównie na zające, lisy, sarny i dziki, a także na dzikie kaczki, do wypłaszania ich z szuwarów. Obecnie, ze względu na zakaz polowania w Polsce na zające z psami gończymi, z wyjątkiem łowisk górskich, z ogarami poluje się w całym kraju wyłącznie na dziki i lisy.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe i rasy pokrewne.

sekcja 1.1. Duże psy gończe.

Podlega próbom pracy.

Krótki rys historyczny:

Ogar jest starą polską rasą. Pierwsze doniesienia o łowach z psami w Polsce znajdujemy w kronikach Galla Anonima z XI wieku. W kronikach XIV w. są wzmianki o hodowanych specjalnie na królewskie łowy ogarach.

Z nazwą „ogar” spotykamy się w „Księgach o gospodarstwie” Piotra Krescentyna wydanych w Krakowie w 1549 r. i „Żywocie człowieka poczciwego” (1568) Mikołaja Reja. W 1618 roku oficyna krakowska wydała „Myślistwo z ogary” Jana hrabiego Ostroroga wojewody poznańskiego. Możemy uznać, że jest to pierwszy polski podręcznik kynologiczny z zasadami racjonalnej hodowli.

Pierwszy opis ogara polskiego znajdujemy w książce „Zwierząt domowych i dzikich osobiwie krajowych historii naturalnej początku i gospodarstwo” Krzysztofa Kluka (1779).

W XIX wieku ukazało się wiele publikacji przede wszystkim polskich, również niemieckich i rosyjskich, opisujących szczegółowo ogary polskie.

Etymologia słowa „ogar” nie jest jednoznaczna. Nazwę ogar autorzy wyprowadzają od różnych słów: Sztolcman i Gerald-Wyżycki od „ogorzałego” umaszczenia, Mann od słowa „grać”, którym określa się charakterystyczne szczekanie na tropie, Frankiewicz od czeskiej nazwy wyżła „ohař”.

Ogary były bardzo popularnymi psami i dlatego znalazły należne im miejsce w literaturze. Ogara polskiego spotykamy również w grafikach: godłach rodowych, miejskich, herbach, pieczęciach i exlibrisach oraz w malarstwie XVIII i XIX w.

Już w XIX wieku ogary były pokazywane na wystawach. Polska była wtedy pod zaborami, a ogary były utrzymywane w psiarniach polskiej szlachty pod zaborem rosyjskim. Po 123 latach rozbiorów Polska odzyskała niepodległość po I wojnie światowej w 1918 roku. Jednak polowania z gończymi przetrwały na Kresach Wschodnich w rejonach Polesia, Wołynia i Wileńszczyzny w formie szczątkowej. Po II wojnie światowej Polska straciła Kresy Wschodnie a wraz z nimi ostoję polskich psów gończych. W nowych granicach Polski ogarów już praktycznie nie było. W 1959 roku płk. Kartawik sprowadził ze swoich rodzinnych stron (obecnie na terenie Białorusi) pierwsze cztery ogary. Na bazie psów z jego pierwszej w powojennej Polsce hodowli ogarów „z

Kresów” w 1964 inż. Jerzy Dylewski opracował wzorzec ogara polskiego, który został wpisany do rejestru FCI 15.11.1966 roku pod numerem 52.

Wygląd ogólny:

Pies średniej wielkości, o mocnej, muskularnej, raczej ciężkiej budowie, dającej mu znaczną wytrzymałość, lecz nie szybkość.

Ważne proporcje:

Sylwetka formatu prostokątnego, długość tułowia jest nieco większa niż wysokość w kłębie. Długość kończyn do łokcia równa się połowie wysokości w kłębie lub nieco więcej. Mózgoczaszka i kufa jednakowej długości.

Zachowanie/temperament:

Ogar polski, podobnie jak każdy pies gończy, goni zwierza po ciepłym tropie z głośnym oszczekiwaniem, przy czym głos psa ma brzmienie o tonie niższym, a suki - wyższym. To oszczekiwanie myśliwi nazywają graniem, a głośne ściganie zwierza przez psy - gonem. Ten wybitny pies myśliwski jest doskonałym psem rodzinnym, łatwy w utrzymaniu, przywiązany do domowników i nieufny wobec obcych.

Głowa:

Dość ciężka, z profilu ma wygląd średniej długości prostokąta. Górna linia kufy jest prawie równoległa do górnej linii mózgoczaszki.

Mózgoczaszka: szeroka, umiarkowanie wysklepiona między uszami, łuki brwiowe dobrze rozwinięte, guzowatość potyliczna bardzo wyraźna.

Stop: dobrze zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: duży, szeroki i ciemny.

Kufa: długa, z profilu głęboka i tępo zakończona. Grzbiet nosa prosty.

Wargi: górne grube ze zwisającymi faflami, w kątach warg tworzą się wywinięte na zewnątrz fałdy.

Szczęki/Uzębienie: Szczęki mocne, zęby białe, uzębienie kompletne, zgryz nożycowy.

Policzki: mięsiste.

Oczy: nieco skośne, niezbyt głęboko osadzone, ciemnobrązowe, o łagodnym wyrazie, u starszych psów dolne powieki mogą być obwisłe.

Uszy: wiszące, dość nisko osadzone, średniej długości i szerokości, na końcach lekko zaokrąglone, przednimi brzegami, zawiniętymi ku policzkom, szczelnie do nich przylegają.

Szyja:

Średniej długości, o prostej linii karku, muskularna, dość gruba, zwłaszcza przy barkach, luźna skóra tworzy sfałdowane podgardle.

Tułów:

Górna linia: prosta.

Kłęb: wyraźnie zaznaczony.

Grzbiet: długi, szeroki, dobrze umięśniony.

Lędźwie: stosunkowo krótkie.

Zad: szeroki, muskularny, dość długi, lekko zaokrąglony.

Klatka piersiowa: głęboka, sięgająca do łokci, umiarkowanej szerokości, o znacznej pojemności. Żebra prawdziwe i rzekome są długie i dobrze wysklepione, ustawione prawie pionowo.

Linia dolna: brzuch nie podkasany, boki pełne, słabizny krótkie.

Ogon:

Gruby, stosunkowo nisko osadzony, opuszczony w dół sięga nieco poniżej stawu skokowego, lekko wygięty, w powolnym ruchu uniesiony nieco do góry, lecz nie zakręcony. Podczas gonu pies trzyma go poniżej linii grzbietu z lekkim odchyleniem na bok. Pokryty dłuższym włosiem od spodu.

Kończyny:

Kończyny przednie:

Wrażenie ogólne: Muskularne o mocnym kośćcu, oglądane od przodu proste, równoległe ustawione, widziane z boku przedramiona są pionowo ustawione.

Łopatki: długie, skośnie ustawione, dobrze umięśnione. Łopatką tworzy z ramieniem kąt ok. 100°.

Ramiona: średniej długości, ukośnie skierowane do tyłu.

Łokcie: powinny przylegać do tułowia i nie być wciśnięte, ani odstające.

Przedramiona: długie, o mocnym kośćcu i sprężystych ścięgnach.

Nadgarstki: szerokie, bez zgrubienia i śladów krzywicy.

Śródrećcza: dość krótkie i ustawione lekko odsiebnie.

Łapy: ściśle zwarte, okrągłe, palce dobrze wygięte z jędrnymi opuszkami. Pazury grube, czarne, przy palcach białych są barwy rogowej.

Kończyny tylne:

Wrażenie ogólne: Oglądane z boku są odstawione nieco do tyłu, widziane od tyłu proste, równoległe.

Uda: długie, szerokie i muskularne. Kąt w stawie biodrowym ok. 100°.

Kolana: Stawy kolanowe dobrze kątowne.

Podudzia: średniej długości, o mocnym kośćcu, muskularne, skośnie skierowane do tyłu.

Stawy skokowe: dobrze kątowne. Kość piętowa mocna.

Śródstopia: dość długie i ustawione prawie pionowo.

Łapy: jak u kończyn przednich.

Chody:

Powolny klus. Podczas gonu niezbyt szybki galop.

Skóra:

Na tułowiu i kończynach gładka, ściśle przylegająca, na czole tworzy zmarszczki, a na podgardlu fałdy.

Szata:

Włos na głowie, kufie, uszach i nogach krótki, gładki, na pozostałych częściach ciała średniej długości, gruby i twardy. Na karku, pośladkach i spodzie ogona nieco dłuższy. Pod włosiem okrywowym występuje gęsty i miękki podszerstek.

Umaszczenie: czaprakowe. Sierść koloru czarnego lub ciemnoszarego okrywa w kształcie czapraka cały kark, zachodząc nieco na tył głowy, cały grzbiet aż do ogona, boki tułowia i wierzch ogona; na głowie, szczególnie nad oczami, na kufie, uszach, przodzie szyi, na barkach, przedpiersiu, podbrzuszu, udach oraz nogach przednich i tylnych występuje podpalanie o odcieniu od ciemnożółtego do mahoniowego; uszy są zawsze ciemniej umaszczone. Dopuszczalne są: biała strzałka na głowie i grzbiecie nosa, biała plamka na piersi, białe dolne części kończyn lub same palce oraz koniec ogona.

Wzrost i waga:

Wysokość w kłębie: - psy 56 - 65 cm,

- suki 55 - 60 cm.

Waga: Masa ciała proporcjonalna do wzrostu i budowy.

Wady:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia, ich wpływu na zdrowie i komfort życia psa oraz na jego zdolność do wykonywania tradycyjnej pracy.

Wady dyskwalifikujące:

- Brak typu wymaganego we wzorcu rasy.
- Agresja lub nadmierna lękliwość.
- Deformacje budowy lub zaburzenia charakteru.

Uwagi:

- Samce muszą mieć dwa, prawidłowo rozwinięte jądra, umieszczone całkowicie w worku mosznowym.
- Do hodowli mogą być użyte jedynie sprawne fizycznie i zdrowe psy, z budową typową dla rasy.